

hvorover der klages, netop er bleven givet i en nedadgaende Periode. Ministeren siger: „Ja, nu er det forbi; alle de Bygninger, som man dengang gjerne kunde have klassificeret som Bagbygninger med et forringet Skattepaalæg, ere nu komne til at have Facader ud til Gader, som ere forsynede med alle de Bekvemmeligheder: Brolægning, Belysning etc., som stille dem paa lige Fod med Resten af Byen;“ men dette var ikke Tilfældet dengang, da denne Fortolkningsret blev lagt i Magistratens Haand; det var ikke engang Tilfældet, da den klassificerede Bygningerne og paalagde dem den høiere Beskatning, og er f. Ex. denne Brolægning og hvad dertil hører kommet tilstede uden Beforsning for de Vedkommende? Nei, de have med en hyderst trykkende Beforsning selv maattet deeltage i den, og det er det, som har gjort den hele Stilling saa overordentlig slet, at man ikke alene uventet har paalagt dem høiere Skatter og fortolket de bestaaende Beskatningslove saa ugunstigt som muligt for dem, men at man tillige er gaaet frem med stor Skynsømsomhed for at bringe Gader i Orden, som maaffee i Tidens Længde kunne komme dem tilgode, og paalagt dem med kort Afbetaling meget bethdelige Byrder. Det er dette Forhold, som det gjælder om at faae undersøgt, og det er dette Forhold, som man aldrig vil kunne faae behørigt undersøgt, naar man viser de Mænds Klager tilbage, som lide derunder. Naar den ærede Minister siger, at man bestandig seer de samme 3—4 Mænd komme frem med de samme Klager, saa ere disse 3—4 Mænd jo Klagerne paa Manges Vegne, idet der bagved dem staaer en overveiende Deel af de Lidende af de udenbys Besiddere, saa at jeg troer, at dette Forhold fortjener en noget alvorligere Overveielse. Det forekommer mig, at Regjeringen her noget eensidigt er paa Magistratens Side og ikke huffer paa, at denne her er Part i Sagen. Jeg vil altsaa tillade mig at opfordre den ærede Minister, som jo ikke paa nogen Maade har studt Andragendet tilside, naagtet han aabenhjertigt har sagt, at han ikke vidste, hvad han skulde gjøre ved det, til at tage under Overveielse, om det ikke skulde være den rette Veie at laae ind paa: at tage imod disse Mænds Erklæringer og Andragender

og lægge dem i Skjødet af en Kommission til Overveielse, saaledes at den kom til at overveie mindre eensidigt, seende Sagen mere fra alle Sider. Det er jo gjerne muligt, at man kunde gaae en anden Veie, nemlig den, blot at lempe sig med Hensyn til Afbetalingen af den Byrde, som f. Ex. Brolægningsskatten paalægger dem, og ved Midler af den Art lade den Klassifikation, som er indtraadt for tidlig,erved at Bygninger, som ikke dengang laae ud til nogen Veie, nu ere bestattede, som om de havde Facade til en velordnet Gade, igjen komme til en nærmere Undersøgelse, idet man saa godtgjør Eierne, hvad de paa den Maade ikke loovlig urigtigt, men billig urigtigt have betalt. Jeg troer, at det godt lader sig gjøre, jeg holder mig overbeviist om, at det kan lade sig gjøre at finde paa en Udvei til at afgjøre dette Spørgsmaal, hvorved enten disse Mænd maatte komme til at begribe, at deres Paastand er fuldkommen ubegrundet, eller at det Begrundede i den kunde seee nogenlunde Tyddest.

Indenrigsministeren: Til hvad jeg tidligere har anført skal jeg kun sœie, at, saavidt jeg har opfattet Sagen, grunder Forskjellen mellem de forskjellige Meninger sig slet ikke paa Fakta, men paa Bedømmelsen af Fakta. Det kan overmaade godt være, at det forholder sig rigtigt, hvad disse Mænd have anført om, hvad deres Bygninger have kostet, hvilken Veie de tidligere have faaet, og hvorledes Veien nu er gaaet ned; det Resultat, hvortil de derved ere komne, kan som et Regneslykke betragtet være fuldkommen korrekt, uden at det dog deraf er en Følge, at det kan komme i Betragtning, hvor der er Tale om Anvendelsen af givne Love; thi det maa jo erindres, at det her ikke er en Vilkaarlighed hos Magistraten, men en ligesvem Anvendelse af de af Rigsdagen og af Hans Majestæt Kongen vedtagne Love, der kan komme i Betragtning. Jeg har gjort opmærksom paa, at Grundskatten allerede er rettet, men selv om man rettede den end hyderligere, hvortil jeg efter de Dølysninger, som foreligge, ikke troer, der er Anledning, vilde der ikke være Tale om noget saa Stort, at jeg troer, at Staten, eller navnlig Rigsdagen vilde være